

prisivne Skovriders Forsøgtbefindende. Det turde maaske slet ikke være for tidligt, om Rigsdagen nu beskæftigede sig netop med den Side af Sagen; thi det kan være, at den i høj Grad bidrager til, at disse Arbejdere blive saa vanskeligt stillede, som de gøre. Er det Tilfældet, saa synes jeg, det er rigtigt, at Rigsdagen ogsaa blander sig i det Forhold, da det dog gælder Arbejdere, der beskæftiges i Statens Skove.

Der er ligeledes fremhævet — det er ikke kommet frem i Dag, men under tidligere Diskussioner om denne Sag —, at det heller ikke maatte glemmes, at disse Hegnsmand og Skovarbejdere havde fri Bolig, og det maatte man ogsaa regne med, naar Talen var om, hvor stor deres aarlige Fortjeneste var. Ja, ved Finanslovens første Behandling havde jeg Lejlighed til at omtale disse Boliger, der i mange Tilfælde ere af den Besskaffenhed, at Sundhedsautoriteterne absolut burde forbyde, at der boede Mennesker i dem. Det synes altsaa, at man fra de overordnede Side, Skovrideren og den paagældende, der har det øverste Ansvar, ikke tager det saa nøje, hvad disse Boligforhold angaar, ligesom man i det hele taget stiller sig yderst karrigt og smaaligt overfor disse Arbejdere. Endvidere er der talt om, at man ogsaa maatte regne med, at disse Hegnsmand have en lille Jordlod. Det kan maaske have nogen Betydning paa Sjælland, paa de Steder, hvor den Jord, de faa til Brug, er noget værd, men for Silkeborg Skovdistrikts Vedkommende i alt Fald er den Jord, de faa anvist til Brug, i mange Tilfælde af en saadan Besskaffenhed, at det paaviseligt ikke kan svare Regning at drive den. Heller ikke maa det glemmes, at disse Jordlodder og Hegnsmandsboliger have en Beliggenhed, som i høj Grad vanskeliggør dem Afsætningen af de Produkter, de kunne producere, ligesom Tilførselen af, hvad de skulle bruge, i høj Grad besværliggøres.

Endelig finder jeg ogsaa, at naar man taler om Skovarbejdernes Lønningsforhold og Arbejdsvilkaar i det hele taget, er det rimeligt at stille sig klart, at det Arbejde, de udføre, er et meget anstrengende og farefuldt Arbejde, som tilmed maa udføres i al Slags Vejrlig, om Vinteren i Sne og Frost og om Sommeren i bagende Solhede. Det har i mange Tilfælde vist sig, at dette har bidraget til at svække deres Helbred, som er blevet nedbrudt i en forholdsvis ung Alder. Det er ligeledes paaviseligt, at deres Løn i flere Tilfælde har været saa tarvelig, at de have maattet ty til

Kommunekassen, til Fattigvæsenet, fordi de ikke have kunnet leve af den Løn, de have tjent i Statens Skove. Jeg har faaet oplyst fra et Par Hegnsmand i Silkeborg Skovdistrikt, at den ene har tjent 430 Kr. i et Aar, og den anden 538, og at Udbyttet af deres Akkordarbejde og den Dagløn, de havde oppebaaret i den Tid, de havde arbejdet i Skovene, var omkring 2 Kr. daglig. Naar der, som i mange Tilfælde her, er Tale om Familieforsørgere med en meget stor Familie, saa er det forstaaeligt, at de vanskeligt have kunnet slaa sig igennem med den Løn. Men det forekommer mig dog at være Staten uværdigt at lønne sine Arbejdere saaledes, at de maa gaa til Kommunekassen om Hjælp for i det hele taget at kunne leve med deres Familie.

Derfor tror jeg, at det Ændringsforslag, som mine Partifæller i Finansudvalget have stillet under Nr. 4, er i høj Grad betimeligt. Selv om man foretager en saadan Forhøjelse for alle Skovarbejders Vedkommende, baade af Akkordpriserne og af Daglønnen, vil man endda ikke komme op paa en saa høj Løn for Statskovarbejderne som den, man yder mange andre Arbejdere, der beskæftiges ved Udførelsen af Statens Arbejde. Dertil kommer for øvrigt, at Ændringsforslaget rent finansielt set ikke er af nogen revolutionerende Virkning paa Finansloven, idet Lønforhøjelsen er anslaaet til at ville andrage et Beløb af 30,000 Kr. om Aaret. Hvis man dermed kunde bidrage til at øve en Retfærdighedshandling overfor de paagældende Arbejdere, synes jeg ikke, at dette Beløb skulde afholde Medlemmerne fra at stemme for Ændringsforslaget.

Jeg nævnedes før, at der i Skovarbejdernes Andragende ogsaa var udtalt Ønske om Nedsættelse af et Udvalg eller en Kommission til at tage hele deres Løn- og Arbejdsforhold op til nærmere Undersøgelse. En saadan Kommission har jo tidligere været nedsat, nemlig inden vi fik Lønningsloven for Forstsvæsenet i Samlingen 1903—04, men denne Kommission bestod af 3 Overførstere og 3 Skovridere, og efter denne Sættelse kunde man vente, at det kun blev det overordnede Personale, der kom i Betragtning i et Forslag, som skyldtes denne Kommissions Arbejde. Det viste sig da ogsaa, da Lovforslaget kom frem, at det ingen Lønforbedring havde til Skovarbejderne og Hegnsmandene, og at kun det overordnede Personale fik sin Løn forbedret. Da Sagen kom til Forhandling her i Tinget, og der blev nedsat et Udvalg, udtaltes det i det-